

VARGSPÅRET

Sen hände det inte så mycket förrän vi flyttade till Getvattnet.

Ja, det var inte så enkelt som det låter. Jag har aldrig grinat så mycket som den månaden efter dan då det blev bestämt att vi skulle flytta, till den svarta torsdag som vi verkligen gjorde det. Aldrig skrikit och svurit och kastat saker så mycket som då. Men Sigrid gav sej inte och hon var starkare.

Jag packade inte ner en enda pryl. Och när flyttbilen kom, låste jag in mej på toa. Sigrid hämtade Johan för att försöka tala förstånd med mej genom toadörren, men jag hade knölat in ett kilo bomull i varje öra och dessutom ville ju inte Johan heller att jag skulle flytta. Hade inte Sigrid redan tömt badrumsskåpet hade jag säkert skurit mej i handlederna med ett av rakbladen som Sigrid brukade ha där, lagt mej i badkaret och vridit på kranen. Så skulle vattnet, blandat med blod har runnit under dörren ut i hallen och Sigrid skulle ha skrikit och svimmat och ångrat sej.

Hela mitt liv var slaget i spillror. Flytta från min invanda trygga miljö, mina kompisar och Lunkas, rätt ut i tomma intet!

Jag var överraskad över att Sigrid hade en sån järnvilja och var så hårdhärtad att hon kunde motstå mina böner och protester.

Hon hade köpt bil. En liten äckligt ärtgrön sak. Som jag hatade bilhelvetet och Sigridhelvetet när vi körde norrut! Jag fattar inte att inte skogarna, byarna och städerna blev kolsvarta av mitt hat när jag passerade.

Jag skulle få åka hem efter två veckor och bo hos Johan över helgen. Med flyg. Men vad Sigrid inte visste var att jag planerade att sticka söderut efter den helgen, inte norrut. Jag skulle säkert kunna låna ihop lite pengar, sen skulle jag lifta ner till Medelhavet och leva fri som fågeln på beacherna, tillsammans med killar och tjejer, ungefär som på läskreklamen på bio.

Under bilresan svarade jag inte när morsan pratade med mej och vägrade äta fastän hungern slet i tarmarna. Jag funderade på hur jag skulle kunna döda henne. Knuffa ut henne genom dörren och ta ratten själv, vända bilen för att sen fortsätta mot södern var en idé. Men hon satt ju fast i bilbältet så det var omöjligt. Dessutom kunde jag inte köra bil heller.

Det kändes som om jag satt fast på ett annat sätt än i bilbältet också. I ett långt gummiband vars andra ända var fäst i Smultronbergen. Jag kände hur bandet töjdes ut mer och mer ju längre norrut vi kom och jag undrade när det skulle brista.

Morsan hade naturligtvis en massa argument för att vi skulle flytta, men inget av dem hade gått in i min hjärna. Hon längtade bort från storstadsförorten och hem till sina rötter. Hon var less på sitt jobb som undersköterska på sjukhuset och hade sökt och fått arbete på ålderdomshemmet i Granberget, ett jobb som hon var övertygad om att hon skulle komma att trivas med. Men först och främst ville hon att jag skulle få slippa växa upp i den hårda miljön i Smultronbergen, sa hon. Den miljön som jag älskade och som var min! Det var där jag hade mina rötter, inte i Getvattnet. Men det fattade inte hon.